

ἄκρον στηρίζεται στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ ἄλλο ἄκρον κάμπτεται, λυγίζεται πρὸς τὰ κάτω, ἔχει δὲ προσδεδεμένον λεπτὸν σχοινίον ἐσκευασμένον εἰς βρόχον, ὅστις συλλαμβάνει ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνά. Συνών. βρόχι.

άδροβύζα ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα θηλὰς ἀδράς, μεγάλας. Πβ. ἀδρόρρωγος.

άδροβωλίζω Καππ. (Συνασσ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄδρόβωλο.

Χωρίζω διὰ κοσκίνου τοὺς ἀδρούς βώλους ὁσπρίων ἢ σιτηρῶν.

άδρόβωλο τό, Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄδρόβωλος.

Συνήθως πληθ., τὰ μετὰ τὸ κοσκίνισμα ὑπολείμματα ἀδρῶν βώλων.

άδρόγαλη ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ αἶξ ἢ προβατίνα, τῆς ὁποίας αἱ θηλαὶ τῶν μαστῶν ἐκ φύσεως ἔχουν μεγάλας ὁπὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατὰ σταγόνας τὸ γάλα χωρὶς νὰ τὸ ἀμέλξη τις.

άδροκαμωμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ἄδρὸν ἀδρά χαρακτηριστικά. Συνών. ἀδροκάμωτος, ἀντίθ. ψιντροκαμωμένος, ψιντροκάμωτος.

άδροκάμωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. καμωτός.

Ἄδροκαμωμένος, ὁ ἰδ.: Ἄδροκάμωτον μωρόν.

άδροκούκι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀδροκούτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουκί.

Τὸ ἔχον ἀδρούς κόκκους, ἐπὶ δημητριακῶν καὶ δὴ σίτου: Σιτάριν ἀδροκούτιν.

άδροκουλ-λουπιὰ ἢ, Κύπρ. ἀγροκουλ-λουπιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουλ-λουπιὰ.

Ἄδρὸν ἀγροκουλ-λουπιὰ τροπὴ τοῦ δρ εἰς γρ συνήθει ἐν Κύπρ.

Ἄδρὰ σταγὼν βροχῆς: Ἐπ-πεσεν μὲν ἀδροκουλ-λουπιὰ πού τὸν οὐρανόν.

άδρολύκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρελύκωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δρολυκωτός < δρ-λυκώνω.

Ἄδρὸν κατὰποθείς, ὃ μὴ καταβροχθισθείς: Τρεῖς ὥρες εἶναι ποῦ τὸ πίνει κ' εἰν' ἀδρελύκωτ' ἀκόμα τὸ μισό.

άδρομα ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀτόπως, ἀπρεπῶς: Ἄδρομα τό'καμες αὐτό. Συνών. ἄτοπα.

άδρομάλλης ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Οὐδ. ἀδρομάλλικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάλλι.

Ἄδρὸν τριχῶμα ἀδρόν, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀδρομάλλικο ἀρνί - πρόβατο Κρήτ. Πβ. ἀδρότριχος.

άδρόμηλο τό, Νάξ. ἄδρόμηλο Κρήτ.

Ἰσως ἐκ τοῦ ἔδρ- θέμ. τοῦ οὐσ. ἔδωρ καὶ τοῦ οὐσ. μῆλο. Πβ. ἄδρανεμί.

1) Ἄδρὸν τοῦ δένδρου ροδακινέας τῆς λειοκάρου (persica laevis) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Νάξ. 2) Πουρνέλλα μεγάλου μεγέθους, καρπὸς ποικιλίας τῆς πουρνελλῆς τοῦ γένους τῆς προύμνης (prunus) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Κρήτ. [**]

άδρομος ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος.

Ἄδρὸν μὴ ἔχον τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀπρεπῶς: Ἀδρομα φερσίματα. Συνών. ἄτοπος.

άδρομούτσουνος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα.

Ἄδρὸν ἀδρόν, χονδρὸν πρόσωπον: Ἄδρὸν ἀδρομούτσουνον, μαγέραν ποῦ κρατεῖ! (ἰδὲ τὸν ἀδρομούτσουνον, ὑπερηφάνειαν ποῦ δεικνύει!)

άδροπετσιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. πετσι.

Καθίσταμαι τραχὺς κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα: Ἀδροπετσιάζω τὰ μοῦτρα μου - τὰ χέρια μου. Ἀδραπέτσιασεν ἡ κακομοῖρα ἀπὸ τῆς γακοπάθης.

άδρόπετσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. πετσι.

Ἄδρὸν τραχεῖαν ἐπιδερμίδα.

άδροπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀδροπολοοῦμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ἀπολογοῦμαι.

Ἀπαντῶ μεγαλοφώνως, προκλητικῶς, ὀργίλως: Ἐγὼ συντηχάν-νω σου χαμηλὰ χαμηλὰ, ἐσοῦ εἶντα ἀδροπολοοῦσαι, γυρεύεις καφκᾶν; (καβγᾶν). Πβ. ἄδρὸς συνηταίνω.

άδρόρρωγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρόρρωγος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

1) Ἄδρὸν ἀδράς ῥᾶγας, ἰδίᾳ ἐπὶ σταφυλῶν: Σταφύλιν ἀδρόρρωγον. Ἀντίθ. ψιντρορόρρωγος. 2) Ἄδρὸν μεγάλας θηλὰς τῶν μαστῶν, ἐπὶ αἰγῶν ἢ προβατίνων. Πβ. ἄδρὸς βύζα.

άδρὸς ἐπίθ. σύνθ. καὶ Καππ. (Συνασσ. Σίλατ. Φάρας. κ. ἁ.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρδός Καππ. (Σίλατ.) ἀγρός Κύπρ. ἀδρὲ Τσακων. ἀτδὲ Τσακων. ἀτδερ Τσακων. ἀδρὲς Δ.Κρήτ. ἀδρὲς σύνθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἁ.) ἀδρὲς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδρὸς. Τὸ ἄδρὸς καὶ μεσν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,13.

1) Πυκνός, ἐπὶ χόρτου Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. 2) Μέγας Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Συνασσ. Φάρας.) Στερελλ. (Λαμ.) Τσακων. κ. ἁ.: Ταύρισαν τ' ἀδρὰ τὰ μαχαίρε (ἐτραύνω).

